Hylkytavaraa, jota ajattelin käyttää palautteen keräämiseen, tässä kuitenkin joitakin itselle tyypillisiä tekstirakenteita, vaikkei nyt mitään sanataidetta ehkä olekaan. Tekstinäyte enemmän kuin novelli, toivottavasti ei haittaa. ******** Kiehumme ytimessä, venymme singulariteetissa. Kuljemme rangan laidalla kohti Andromedaa, imeydymme tapahtumahorisonttiin, kärvennymme gammasäteilyssä ja löydämme viimein pimeän aineen. Ihmisen atomit tekevät kuperkeikan universumin mukana; alku ja loppu ovat itseään toistava kehä, se pyörii, pyörii ja pyörii kunnes schrödingerin kissa syö oman häntänsä. Kettu tulee nenä kainalossa ja varastaa huomion. Miljardi vuotta, ja ihminen on poissa kuitenkin - onko väliä, jos herätyskello iskee kupariin aikaisemmin kuin piti? Tyttäreni itkee, ääni menee korvasta sisään ja tulee huutona ulos. Sarjakuva ei tullut keskiviikon postissa, tilaukset piti peruuttaa Lapsi ei ymmärrä. Eikä sille voi kertoa. Meidän olisi pitänyt olla parempia. Näimme itsemme sovituskopin peilissä, etsimme tyydytystä, roskasimme suojelualueet ja rantahiekan, kadehdimme maahanmuuttajia, hyväksyimme kansanmurhat, nälänhädät, öljysodat ja kommunistiset hirmuhallinnot, annoimme pankkien alistaa yhteiskuntaluokkia, luovutimme sukupolvi toisensa jälkeen vallan rahalle oppimatta mitään markkinataloudesta, kusimme esi-isiemme vallankumousten juurille, katsoimme televisiota ja söimme roskaruokaa, kävimme mieluummin nakkikiskalla, kuin äänestämässä, nauroimme niille, jotka tekivät jotain ja vihasimme, niitä jotka päättivät puolestamme, mutta emme koskaan ottaneet vastuuta itsestämme. Odotimme sohvalla koska historia lakkaisi toistamasta itseään. Harhailimme itsepetoksessa: ehkä globaali kriisi sitoisi meidät yhteen, sylkisi ahjosta veljiä ja siskoja, syntyisi hegemonia, maailmanlaajuinen kommuuni, jossa me olisimme hippejä. Eläisimme luonnosta - ei enää syrjäytymistä, työttömyyttä, asuntolainaa ja aikaisia aamuherätyksiä. Hupsu, Hupsumpi, Hupsuin Kuolema nauraa meille, eikä se saa meistä tarpeekseen. Työntää kouransa syvälle sivistykseen, ottaa väkisin, rutistaa ja murskaa luita. Ihmisyys jäi kannen alle, eikä taivas itse ymmärrä olevansa kaunis. Ei ollut tarkoitusta, pelkkä väkivaltainen painajainen, päättymätön tarina henkiinkääneille, traumaa ja kipua. Huominen on tänään yhtä avoin kuin eilen, eikä tämä puhuttele minua. Tyttäreni itkee. Tyyny kädessäni ei ole kevyt.